

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง อิทธิพลของตัวแปรกำกับการรับรู้ความสามารถในการควบคุมตนเอง ต่อพฤติกรรมการป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนา โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรกำกับการรับรู้ความสามารถในการควบคุมตนเองต่อ พฤติกรรมการป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) และเพื่อตรวจสอบความสอดคล้อง ของโมเดลที่พัฒนาขึ้นกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ประชากรในการวิจัยคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ตอนปลาย ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2555 โรงเรียนมัธยมศึกษา ในจังหวัดนครพนม สังกัด สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน จำนวน 51 โรงเรียน ซึ่งมีจำนวนประชากรทั้งสิ้น 13,216 คน กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้จากการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi-Stage Random Sampling) จำนวน 450 คน เป็นนักเรียนหญิง 234 คน คิดเป็นร้อยละ 52 และนักเรียนชาย 216 คน คิดเป็น ร้อยละ 48 ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง ได้แบบสอบถามที่สมบูรณ์กลับคืนมาทั้งหมด 450 ชุด เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลประกอบด้วย แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัวของนักเรียน แบบสอบถามเจตคติต่อพฤติกรรมการป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) แบบสอบถามการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) แบบสอบถามการรับรู้ความสามารถในการควบคุมตนเองในการป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ ชนิด A (H1N1) แบบสอบถามความตั้งใจในการทำพฤติกรรมการป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ ชนิด A (H1N1) และแบบสอบถามพฤติกรรมการป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) ในการวิจัยครั้งนี้วิเคราะห์ข้อมูลประกอบด้วย การวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐาน และค่าสัมประสิทธิ์ สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ โดยใช้โปรแกรม SPSS และวิเคราะห์โมเดลความสัมพันธ์ เชิงสาเหตุของตัวแปรกำกับการรับรู้ความสามารถในการควบคุมตนเองต่อพฤติกรรมการป้องกันโรค ไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) โดยใช้โปรแกรม LISREL

สรุปผลการวิจัย

1. การพัฒนาโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรกำกับการรับรู้ความสามารถในการควบคุมตนเองต่อพฤติกรรมการป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) ประกอบด้วย ตัวแปรแฝง 5 ตัวแปร ได้แก่ เจตคติต่อพฤติกรรมการป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) (ATB) การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) (SN) การรับรู้ความสามารถในการควบคุมตนเองในการป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) (PBC) ความตั้งใจในการทำพฤติกรรมการป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) (INT) และพฤติกรรมการป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) (BEH) โดย ตัวแปรแฝงเจตคติต่อพฤติกรรมการป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) มีตัวแปร สังเกตได้ 4 ตัวแปร เป็นองค์ประกอบคือ เจตคติต่อพฤติกรรมการแสวงหาความรู้เกี่ยวกับโรคไข้หวัด

ใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) (ATB1) เจตคติต่อพฤติกรรมกำมือ (ATB2) เจตคติต่อพฤติกรรมใส่หน้ากากอนามัย (ATB3) เจตคติต่อพฤติกรรมไม่ใช้ของร่วมกับผู้อื่น (ATB4) การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) มีตัวแปรสังเกตได้ 3 ตัวแปร เป็นองค์ประกอบคือ การคล้อยตามบุคคลในครอบครัว (SN1) การคล้อยตามเพื่อน (SN2) การคล้อยตามสื่อ (SN3) การรับรู้ความสามารถในการควบคุมตนเองในการป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) มีตัวแปรสังเกตได้ 3 ตัวแปร เป็นองค์ประกอบคือ การรับรู้ความยากง่ายในการป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) (PBC1) การรับรู้ประโยชน์ในการป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) (PBC2) และการรับรู้อุปสรรคในการป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) (PBC3) ความตั้งใจในการทำพฤติกรรม มีตัวแปรสังเกตได้ 4 ตัวแปร เป็นองค์ประกอบคือ ความตั้งใจในการแสวงหาความรู้โรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) (INT1) ความตั้งใจในการกำมือ (INT2) ความตั้งใจในการใส่หน้ากากอนามัย (INT3) และความตั้งใจในการไม่ใช้ของร่วมกับผู้อื่น (INT4) และตัวแปรแฝงพฤติกรรมกำมือ (INT4) และตัวแปรแฝงพฤติกรรมป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) มีตัวแปรสังเกตได้ 4 ตัวแปร เป็นองค์ประกอบคือ พฤติกรรมการแสวงหาความรู้โรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) (BEH1) พฤติกรรมการกำมือ (BEH2) พฤติกรรมการใส่หน้ากากอนามัย (BEH3) และพฤติกรรมการไม่ใช้ของร่วมกับผู้อื่น (BEH4)

1.1 ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสัมประสิทธิ์การกระจาย ค่าความเบ้ และค่าความโด่ง ของตัวแปรสังเกตได้ในโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรกำกับการรับรู้ความสามารถในการควบคุมตนเองต่อพฤติกรรมป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) มีดังนี้ กลุ่มตัวแปรแฝงพฤติกรรมการป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) มีค่าเฉลี่ยเลขคณิตอยู่ระหว่าง 4.04 ถึง 4.20 แสดงว่านักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีการปฏิบัติพฤติกรรมการป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) อยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างน้อย กลุ่มตัวแปรแฝงความตั้งใจในการทำพฤติกรรมการป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) มีค่าเฉลี่ยเลขคณิตอยู่ระหว่าง 5.83 ถึง 6.04 แสดงว่า นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความตั้งใจในการทำพฤติกรรมการป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง กลุ่มตัวแปรแฝงเจตคติต่อพฤติกรรมการป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) มีค่าเฉลี่ยเลขคณิตอยู่ระหว่าง 5.63 ถึง 6.08 แสดงให้เห็นว่า นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีเจตคติต่อพฤติกรรมการใส่หน้ากากอนามัย การไม่ใช้ของร่วมกับผู้อื่น การกำมือ และการแสวงหาความรู้เกี่ยวกับไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง กลุ่มตัวแปรแฝงการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) พบว่า ค่าเฉลี่ยเลขคณิต การคล้อยตามเพื่อน มีค่ามากที่สุดเท่ากับ 5.95 แสดงว่า กลุ่มเพื่อนมีอิทธิพลต่อนักเรียนในการมีพฤติกรรมการป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) มากกว่าครอบครัวและสื่อ กลุ่มตัวแปรแฝงการรับรู้ความสามารถในการควบคุมตนเองในการป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) มีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 5.89 ถึง 6.00 แสดงว่า นักเรียนมีการรับรู้ความสามารถในการควบคุมตนเองในการป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) อยู่ในเกณฑ์มาก

ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรสังเกตได้ในโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปร
 กำกับการรับรู้ความสามารถในการควบคุมตนเองต่อพฤติกรรมการป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์
 ใหม่ชนิด A (H1N1) พบว่า ตัวแปรสังเกตในตัวแปรแฝงแต่ละตัวมีค่าใกล้เคียงกันอยู่ระหว่าง .462
 ถึง .701 แสดงว่าข้อมูลมีการกระจายไม่มากนัก เมื่อพิจารณาถึงค่าสัมประสิทธิ์การกระจาย
 ของตัวแปรสังเกตได้ในโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรกำกับการรับรู้ความสามารถใน
 การควบคุมตนเองต่อพฤติกรรมการป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) พบว่า ตัว
 แปรสังเกตได้ในแต่ละกลุ่มมีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายใกล้เคียงกัน มีค่าอยู่ระหว่าง 7.77 ถึง 15.78
 แสดงว่าข้อมูลไม่แตกต่างกันมาก ตัวแปรสังเกตได้ที่มีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายสูงสุด คือ พฤติกรรม
 การล้างมือ มีค่าเท่ากับ 15.78 ส่วนตัวแปรสังเกตได้ที่มีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายต่ำสุด คือ การรับรู้
 ความยากง่ายในการป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) มีค่าเท่ากับ 7.77

1.2 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 18 ตัวแปร พบว่า มีทั้งหมด
 153 คู่ ที่มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยทุกคู่มีค่าสัมประสิทธิ์
 สหสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกัน ในตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรแฝงแต่ละตัว พบว่า มีค่าสัมประสิทธิ์
 สหสัมพันธ์อยู่ในช่วง .279 ถึง .858 โดยตัวแปรคู่ที่มีความสัมพันธ์กันมากที่สุด ได้แก่ ตัวแปรการรับรู้
 ประโยชน์ (PBC2) กับ ตัวแปรการรับรู้ความยากง่าย มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .858 และ
 ตัวแปรคู่ที่มีความสัมพันธ์กันน้อยที่สุด ได้แก่ ตัวแปรเจตคติต่อพฤติกรรมการใช้หน้ากากอนามัย
 (ATB3) กับ ตัวแปรพฤติกรรมการใช้หน้ากากอนามัย (HBE3) ซึ่งมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
 เท่ากับ .232

2. ผลการวิเคราะห์ความสอดคล้องโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรกำกับการ
 การรับรู้ความสามารถในการควบคุมตนเองต่อพฤติกรรมการป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่
 ชนิด A (H1N1) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายกับข้อมูลเชิงประจักษ์ มีความสอดคล้องอยู่ใน
 เกณฑ์ดี โดยมีค่าสถิติไค-สแควร์ ที่ได้จากการทดสอบเท่ากับ 74.18 ที่ค่าองศาอิสระ (df) เท่ากับ 57
 มีค่าความน่าจะเป็น (p) เท่ากับ .06 ดัชนีวัดระดับความสอดคล้อง (GFI) เท่ากับ 0.98 ค่าดัชนี
 วัดระดับความสอดคล้องที่ปรับแก้แล้ว (AGFI) เท่ากับ 0.94 ค่าดัชนีวัดระดับความสอดคล้อง
 เปรียบเทียบ (CFI) เท่ากับ 1.00 ค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือมาตรฐาน (SRMR)
 เท่ากับ 0.02 ค่าดัชนีวัดความคลาดเคลื่อนในการประมาณค่าพารามิเตอร์ (RMSEA) เท่ากับ 0.03
 กราฟคิวพล็อตมีความชันในแนวเส้นทแยงมุม มีค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานสูงสุดเท่ากับ 3.27
 โดยค่าความเที่ยงในการวัดตัวแปรแต่ละตัวมีค่าสูง และค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์ของตัวแปรตาม
 คือ ความตั้งใจในการทำพฤติกรรมการป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1)
 และตัวแปรพฤติกรรมการป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) ของนักเรียนชั้น
 มัธยมศึกษาตอนปลาย มีค่าเท่ากับ 0.60 และ 0.42 แสดงว่า ตัวแปรทั้งหมดในโมเดลสามารถอธิบาย
 ความแปรปรวนของตัวแปรความตั้งใจในการทำพฤติกรรมการป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่
 ชนิด A (H1N1) และพฤติกรรมการป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) ของนักเรียน
 ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ได้ร้อยละ 60 และ ร้อยละ 42

2.1 เส้นทางอิทธิพลที่ส่งผลต่อตัวแปรพฤติกรรมการป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์
 ใหม่ชนิด A (H1N1) ตามลำดับ เป็นดังนี้ ตัวแปรที่ส่งผลสูงสุดซึ่งเป็นอิทธิพลทางตรง คือ ปฏิสัมพันธ์

ของตัวแปรการรับรู้ความสามารถในการควบคุมตนเองกับความตั้งใจในการทำพฤติกรรมการป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) (ขนาดอิทธิพลเท่ากับ 0.43) แสดงว่า การรับรู้ความสามารถในการควบคุมตนเองร่วมกับความตั้งใจในการทำพฤติกรรม มีอิทธิพลที่ให้นักเรียนมีพฤติกรรมการป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) มากที่สุด รองลงมาคือความตั้งใจในการทำพฤติกรรมการป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) (ขนาดอิทธิพลเท่ากับ 0.27) แสดงว่า ความตั้งใจในการทำพฤติกรรม ส่งผลให้นักเรียนมีพฤติกรรมการป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1)

2.2 ตัวแปรพฤติกรรมการป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) ได้รับอิทธิพลทางอ้อมจากตัวแปรการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง ตัวแปรการรับรู้ความสามารถในการควบคุมตนเองในการป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) และตัวแปรเจตคติต่อพฤติกรรมการป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) ผ่านตัวแปรความตั้งใจในการทำพฤติกรรม โดยมีอิทธิพลทางตรงต่อตัวแปรความตั้งใจในการทำพฤติกรรม (ขนาดอิทธิพลเท่ากับ 0.47, 0.17 และ 0.21) แสดงว่าการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง การรับรู้ความสามารถในการควบคุมตนเอง และเจตคติต่อพฤติกรรม เป็นสาเหตุทำให้นักเรียนมีความตั้งใจในการทำพฤติกรรม การป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) นำมาสู่การปฏิบัติพฤติกรรมการป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1)

2.3 ตัวแปรการรับรู้ความสามารถในการควบคุมตนเองในการป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) มีอิทธิพลทางอ้อมต่อตัวแปรพฤติกรรมการป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) ผ่านตัวแปรความตั้งใจในการทำพฤติกรรม โดยอิทธิพลทางตรงต่อตัวแปรความตั้งใจในการทำพฤติกรรมการป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) (ขนาดอิทธิพลเท่ากับ 0.17) นอกจากนี้ตัวแปรการรับรู้ความสามารถในการควบคุมตนเองยังร่วมกับตัวแปรความตั้งใจในการทำพฤติกรรมมีอิทธิพลทางตรงต่อพฤติกรรมการป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) (ขนาดอิทธิพลเท่ากับ 0.43) เป็นสาเหตุทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมการป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1)

อภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรกำกับการรับรู้ความสามารถในการควบคุมตนเองต่อพฤติกรรมการป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) มีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์อยู่ในเกณฑ์ดี โดยตัวแปรการรับรู้ความสามารถในการควบคุมตนเองร่วมกับตัวแปรความตั้งใจในการทำพฤติกรรม มีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อพฤติกรรมการป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) และการรับรู้ความสามารถในการควบคุมตนเองยังมีอิทธิพลทางอ้อมส่งผ่านความตั้งใจในการทำพฤติกรรมต่อพฤติกรรม

การป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) รวมทั้งตัวแปรการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง และตัวแปรเจตคติต่อพฤติกรรมมีอิทธิพลทางอ้อมส่งผ่านความตั้งใจในการทำพฤติกรรมต่อพฤติกรรม การป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) ซึ่งผลการวิจัยสอดคล้องกับทฤษฎีพฤติกรรม ตามแผน (A Theory of Planned Behavior) ปี 2006 (Ajzen, 2012 d) ดังนั้นจึงสามารถนำมา อภิปรายผลตามสมมติฐานการวิจัย ดังนี้

1. โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรกำกับการรับรู้ความสามารถในการควบคุม ตนเองต่อพฤติกรรมการป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) มีความสอดคล้อง กับข้อมูลเชิงประจักษ์อยู่ในเกณฑ์ดี ผลการทดสอบค่าสถิติไค-สแควร์ มีค่าเท่ากับ 74.18 ที่องศาอิสระ (df) เท่ากับ 57 โดยมีค่าความน่าจะเป็น (p) เท่ากับ 0.06 ค่าดัชนีวัดระดับความสอดคล้อง (GFI) เท่ากับ 0.98 ค่าดัชนีวัดระดับความสอดคล้องที่ปรับแก้แล้ว (AGFI) เท่ากับ 0.94 ค่าดัชนีวัดระดับ ความสอดคล้องเปรียบเทียบ (CFI) เท่ากับ 1.00 ค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือ มาตรฐาน (SRMR) เท่ากับ 0.02 ค่าดัชนีวัดความคลาดเคลื่อนในกรณีประมาณค่าพารามิเตอร์ (RMSEA) เท่ากับ 0.03 ตัวแปรทั้งหมดในโมเดลสามารถอธิบายความแปรปรวนของพฤติกรรม การป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ได้ร้อยละ 42 ผลการวิเคราะห์อิทธิพลของตัวแปรทุกเส้นมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ยกเว้น เส้นเจตคติต่อพฤติกรรมที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งผลการวิจัยเป็นไปตามทฤษฎีพฤติกรรม ตามแผน (Theory of Planned Behavior) ปี 2006 (Ajzen, 2012 d) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Elliott and Ainsworth (2012, pp. 92-101) ได้ศึกษาการใช้ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผนใน การทำนายพฤติกรรมการดื่มสุราของนิสิตปริญญาตรี วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การวิเคราะห์เส้นทาง (Path Analysis) ผลการวิจัยพบว่า การใช้โมเดลแบบองค์ประกอบเดียวของทฤษฎีพฤติกรรม ตามแผน สามารถอธิบายความแปรปรวนของพฤติกรรมการดื่มสุราของนิสิตปริญญาตรีได้ร้อยละ 82 โดยเจตคติ (Instrumental Attitude) การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง (Injunctive Norm) และการรับรู้ ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม (General Perceived Behavioral Control) มีอิทธิพล ทั้งทางตรงและทางอ้อมต่อพฤติกรรม (Behavior) การดื่มสุราของนิสิตอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยมีอิทธิพลทางอ้อมผ่านความตั้งใจ (Intention) ไปยังพฤติกรรมการดื่มสุราของนิสิต และ Obschonka, Goethner, Silbereisen and Cantner (2012) ได้ศึกษาว่าคุณลักษณะทางสังคมใด ที่ทำให้ลูกจ้างเปลี่ยนไปเป็นผู้ประกอบการ โดยใช้ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ โมเดลสมการโครงสร้าง (Structural Equation Modeling) ผลการวิจัยพบว่า โมเดลสมมติฐานมี ความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยเจตคติ (Attitude) การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง (Subjective Norm) และการรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม (Perceived Behavioral Control) มีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการแสดงพฤติกรรม (Behavioral Intention) ความตั้งใจใน การเป็นผู้ประกอบการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

กล่าวโดยสรุป ผลการวิจัยครั้งนี้สนับสนุนความสามารถของทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน ในการทำนายพฤติกรรมการป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) โดยพบว่า ตัวแปร ในทฤษฎีพฤติกรรมตามแผนสามารถทำนายพฤติกรรมการป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) ได้ และนำมาสู่ข้อสรุปที่ว่า พฤติกรรมการป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด

A (H1N1) ของนักเรียนส่วนหนึ่งน่าจะเกิดจากการพิจารณาไตร่ตรองก่อนที่จะตัดสินใจกระทำหรือไม่กระทำ โดยเกิดจากแรงจูงใจภายใน ประกอบด้วย เจตคติต่อพฤติกรรม การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง และการรับรู้ความสามารถในการควบคุมตนเอง ซึ่งนักเรียนคิดว่าเมื่อทำพฤติกรรมนั้นแล้วเกิดผลดีต่อตนเองและรับรู้ว่าจะสามารถกระทำพฤติกรรมนั้นได้ง่าย เช่น การล้างมือ การแสวงหาความรู้ทางอินเทอร์เน็ต นักเรียนก็จะมีความตั้งใจสูงในการกระทำพฤติกรรมการป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) นำมาสู่การปฏิบัติพฤติกรรมการป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1)

2. ตัวแปรความตั้งใจในการทำพฤติกรรมการป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) มีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อพฤติกรรมการป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) ผลการวิจัย พบว่า ความตั้งใจในการทำพฤติกรรม มีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อพฤติกรรมการป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) (ขนาดอิทธิพลเท่ากับ 0.27) ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานของการวิจัย ความตั้งใจในการทำพฤติกรรมเป็นตัวทำนายว่าพฤติกรรมจะเกิดขึ้นหรือไม่ กล่าวคือ ถ้าบุคคลยังมีความตั้งใจมากเพียงใด ก็ยังมีความพยายามในการกระทำมากขึ้นเพียงนั้น ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Kouthouris and Spontis (2005) ที่ทำการศึกษาศักยภาพของตัวแปรความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมในการทำนายพฤติกรรมการเคลื่อนไหวออกกำลังทั้งในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็ก วัยรุ่น และผู้ใหญ่ โดยผลการศึกษาส่วนใหญ่พบว่า ความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมสามารถทำนายพฤติกรรมการเคลื่อนไหวออกกำลังได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยความตั้งใจสามารถทำนายพฤติกรรมการเคลื่อนไหวออกกำลังในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นวัยรุ่นและผู้ใหญ่ได้ดีกว่ากลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็ก และ Lin, Wu, Liu and Lee (2012) ได้ศึกษาพฤติกรรมและความตั้งใจของประชาชนที่มีต่อป่าและการลดคาร์บอน ความตั้งใจนำไปสู่การเพิ่มพื้นที่ป่า และผลการวิจัยของ Lee, Song, Bendle, Kim and Han (2012) ได้ศึกษาตรวจสอบผลการใช้กิจกรรมการป้องกันโรคแบบไม่ใช้ยา ในการป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่ สายพันธุ์ใหม่ 2009 (H1N1) ต่อความตั้งใจในการท่องเที่ยว ผลการศึกษาพบว่า กิจกรรมการป้องกันโรคแบบไม่ใช้ยา (Non-Pharmaceutical Interventions) การรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม (Perceived Behavioral Control) และความถี่ของพฤติกรรมที่ผ่านมา (Frequency of Past) มีอิทธิพลทางตรงต่อความตั้งใจในการท่องเที่ยว (Behavioral Intention) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ขณะที่เจตคติ (Attitude) การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง (Subjective Norm) มีอิทธิพลทางอ้อมต่อความตั้งใจในการท่องเที่ยว (Behavioral Intention) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนการรับรู้เกี่ยวกับโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ 2009 (H1N1) (Perception of Influenza A H1N1) มีอิทธิพลทางอ้อมต่อความตั้งใจในการแสดงพฤติกรรม (Behavioral Intention) การท่องเที่ยวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติผ่านกิจกรรมการป้องกันโรคแบบไม่ใช้ยา (Non-Pharmaceutical Interventions) เช่น การให้ความรู้ การล้างมือ การใส่หน้ากากอนามัยและการไม่ใช้ของร่วมกับผู้อื่น

โดยสรุปความตั้งใจในการทำพฤติกรรมนำไปสู่การมีพฤติกรรม และการป้องกันโรคเป็นพฤติกรรมส่วนบุคคลที่จะกระทำหรือไม่กระทำขึ้นอยู่กับเจตคติของตนเองว่าเป็นประโยชน์ต่อตนเองหรือไม่ ถ้าเป็นประโยชน์ก็จะกระทำพฤติกรรมนั้นบ่อย การป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) แบบไม่ใช้ยา เช่น การแสวงหาความรู้เกี่ยวกับโรค การล้างมือ การใส่หน้ากาก

อนามัยและการไม่ใช้ของร่วมกับผู้อื่น ถือว่าเป็นแนวทางการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมในการป้องกันโรคที่สำคัญ ซึ่งกระทรวงสาธารณสุขใช้เป็นมาตรการหลักในการป้องกันและควบคุมโรคเพื่อลดค่าใช้จ่ายในการดูแลสุขภาพ

3. ตัวแปรเจตคติต่อพฤติกรรมมีอิทธิพลทางอ้อมเชิงบวกต่อพฤติกรรมการป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) ส่งผ่านตัวแปรความตั้งใจในการทำพฤติกรรม ผลการวิจัยพบว่า ตัวแปรเจตคติต่อพฤติกรรมมีอิทธิพลทางอ้อมเชิงบวกต่อพฤติกรรมการป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานของการวิจัย เจตคติต่อพฤติกรรมเป็นอีกตัวแปรหนึ่งที่สามารถทำนายความตั้งใจในการทำพฤติกรรมการป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) ได้ แสดงว่า นักเรียนที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) ไม่ได้ทำให้มีพฤติกรรมการป้องกันโรคโดยตรง แต่ต้องมีความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมร่วมด้วย จึงจะเกิดพฤติกรรมการป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) ถ้านักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการป้องกันโรคนี้ ก็จะมีเจตคติในการกระทำพฤติกรรมการป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) มากเช่นกัน เป็นไปตามทฤษฎีพฤติกรรมตามแผนของ Ajzen (2012 c) ที่กล่าวว่า เจตคติต่อพฤติกรรมเป็นตัวกำหนดประการหนึ่ง ที่ส่งผลต่อความตั้งใจซึ่งเป็นปัจจัยหลักในการกำหนดพฤติกรรมของบุคคล สอดคล้องกับงานวิจัยของ Lin et al. (2012); Obschonka (2012) และ Rivera-Camino (2012)

โดยสรุป เจตคติต่อพฤติกรรมเป็นการประเมินทางบวก-ลบของบุคคลต่อการกระทำนั้น หรือเป็นความรู้สึกโดยรวมของบุคคลที่เป็นทางบวก-ลบ หรือสนับสนุน-ต่อต้านการกระทำนั้น ๆ ถ้าบุคคลมีเจตคติทางบวกมากเท่าใด ก็ยิ่งมีความตั้งใจหนักแน่นที่จะกระทำพฤติกรรมมากเท่านั้น ในทางตรงข้ามถ้าบุคคลมีเจตคติทางลบมากเท่าใด ก็จะมีเจตคติหนักแน่นที่จะไม่กระทำพฤติกรรมมากเท่านั้น โดยทั่วไปเจตคติเกิดขึ้นจากประสบการณ์ในอดีต หรืออาจสร้างขึ้นจากแหล่งข้อมูลทั้งที่เป็นทางการ เช่น การโฆษณา และไม่เป็นทางการ เช่น เพื่อน ครอบครัว เป็นต้น

4. ตัวแปรการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง มีอิทธิพลทางอ้อมเชิงบวกต่อพฤติกรรมการป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) ส่งผ่านตัวแปรความตั้งใจในการทำพฤติกรรม ผลการวิจัยพบว่า ตัวแปรการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง มีอิทธิพลทางอ้อมเชิงบวกต่อพฤติกรรมการป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) และยังสามารถทำนายความตั้งใจในการป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) สอดคล้องกับงานวิจัยที่ผ่านมา แสดงว่าบุคคลในครอบครัว เพื่อน บุคลากรทางการแพทย์ และสื่อต่าง ๆ ซึ่งในชีวิตประจำวันล้วนมีผลต่อนักเรียน ในการกระทำพฤติกรรมการป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) เนื่องจากบุคคลในครอบครัวเป็นบุคคลที่ใกล้ชิดที่สุด เป็นบุคคลที่ไวใจ และสัมผัสพฤติกรรมได้ ดังนั้นเมื่อบุคคลรับรู้ว่าคนในครอบครัวปฏิบัติอย่างไร หรือต้องการให้ตนเองปฏิบัติอย่างไร ในการป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) ก็จะเกิดการคล้อยตามและปฏิบัติตาม รวมถึงการแสดงพฤติกรรมในการป้องกันโรคตามกลุ่มเพื่อน เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างเป็นวัยรุ่น การยอมรับจากเพื่อนเป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้เกิดการคล้อยตาม ส่วนบุคลากรทางการแพทย์ เป็นบุคคลที่มีภาพลักษณ์ในการป้องกันโรคที่ดีในแง่ของผู้ที่มีความรู้ด้านนี้ ดังนั้นเมื่อบุคลากรทางการแพทย์ให้คำแนะนำ และปฏิบัติตนเป็นตัวอย่างในการป้องกันโรค นักเรียนก็จะมีเจตคติในการกระทำพฤติกรรม และ

กระทำพฤติกรรมการป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) ตาม ส่วนสื่อต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นวิทยุ โทรทัศน์ ป้ายโฆษณา อินเทอร์เน็ต และสื่ออื่น ๆ ในปัจจุบันได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวางว่ามีอิทธิพลต่อการตัดสินใจและการกระทำพฤติกรรมของคน ดังนั้น เมื่อบุคคลได้บริโภคสื่อ ก็จะทำให้เกิดความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรม และปฏิบัติพฤติกรรมการป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) ด้วย ซึ่งเป็นไปตามทฤษฎีพฤติกรรมตามแผนของ Ajzen (2012 c) ที่กล่าวว่า การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงเป็นตัวกำหนดประการหนึ่ง ที่ส่งผลต่อความตั้งใจซึ่งเป็นปัจจัยหลักในการกำหนดพฤติกรรมของบุคคล สอดคล้องกับงานวิจัยของ สุพิดา เ็นโกคา (2553) ที่ศึกษาอิทธิพลของครอบครัว และการเปิดรับสื่อที่มีต่อพฤติกรรมการป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ 2009 รวมถึงงานวิจัยของ Mari et al. (2012) และ White et al. (2012) ที่กล่าวถึงกลุ่มอ้างอิงมีอิทธิพลต่อการกระทำพฤติกรรม

โดยสรุปการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการทำพฤติกรรมการป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) เป็นการรับรู้ของบุคคลว่าคนอื่นที่มีความสำคัญสำหรับเขาต้องการให้เขาทำพฤติกรรมนั้น และได้กระทำพฤติกรรมนั้นมาน้อยเพียงใด การที่งานวิจัยนี้พบว่า การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงเป็นตัวแปรที่สามารถทำนายความตั้งใจในการทำพฤติกรรมการป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) สูงสุด อาจเนื่องมาจากกลุ่มตัวอย่างในการศึกษานี้เป็นนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ดังนั้นอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมทางสังคมหรือบุคคลที่มีความสำคัญต่อนักเรียน ได้แก่ เพื่อน บิดามารดา และสื่อจึงมีอิทธิพลค่อนข้างมาก

5. ตัวแปรการรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรมตนเองในการป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) มีอิทธิพลทางอ้อมเชิงบวกต่อพฤติกรรมการป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) ส่งผ่านตัวแปรความตั้งใจในการทำพฤติกรรม และมีอิทธิพลทางตรงต่อเส้นอิทธิพลของตัวแปรความตั้งใจในการทำพฤติกรรม ต่อพฤติกรรมการป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) ผลการวิจัยพบว่า ตัวแปรการรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรมตนเอง มีอิทธิพลทางอ้อมเชิงบวกต่อพฤติกรรมการป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) ส่งผ่านตัวแปรความตั้งใจในการทำพฤติกรรม นอกจากนี้ ตัวแปรการรับรู้ความสามารถในการควบคุมตนเองร่วมกับตัวแปรความตั้งใจในการทำพฤติกรรม มีอิทธิพลทางตรงต่อพฤติกรรมการป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) มีขนาดอิทธิพลเท่ากับ 0.43 จากผลการศึกษาพบว่า การรับรู้ความสามารถในการควบคุมตนเองร่วมกับความตั้งใจในการทำพฤติกรรมสามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมการป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) โดยมีอิทธิพลทางตรงสูงสุด แสดงว่า เมื่อนักเรียนรับรู้ว่าการป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) เป็นสิ่งที่กระทำง่ายและเชื่อว่าตนเองสามารถควบคุมการกระทำพฤติกรรมได้มาก นักเรียนก็จะปฏิบัติพฤติกรรมการป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) เป็นไปตามทฤษฎีพฤติกรรมตามแผนที่กล่าวว่า การรับรู้ความสามารถในการควบคุมตนเองเป็นตัวแปรที่ส่งผลโดยตรงต่อพฤติกรรม สอดคล้องกับงานวิจัยของ Elliott and Ainsworth (2012) ที่ทำการศึกษาความสามารถของตัวแปรการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมในการทำนายพฤติกรรมการงดดื่มสุราของนิสิตปริญญาตรี และพบว่า การรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม (General Perceived Behavioral Control) มีอิทธิพลทั้งทางตรงและทางอ้อมต่อพฤติกรรม (Behavior)

การดื่มสุราของนิสิตอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับแนวคิดการรับรู้ความสามารถของตนเอง (Self-Efficacy) ของแบนดูรา (Ajzen, 1991) ซึ่งกล่าวถึงความเชื่อของบุคคลเกี่ยวกับความสามารถของตนที่จะกระทำพฤติกรรม โดยจะเลือกทำพฤติกรรมที่เชื่อว่าตนสามารถจัดการได้ แต่จะหลีกเลี่ยงการทำพฤติกรรมที่นอกเหนือไปจากความสามารถของตนเอง สอดคล้องกับงานวิจัยของ สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต (2549); Armitage (2005) และ Kouthouris and Spontis (2005) ซึ่งต่างก็พบว่าการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมเคลื่อนไหวนอกกำลัง สามารถทำนายความตั้งใจในการเคลื่อนไหวนอกกำลังได้ดีที่สุด

โดยสรุปการรับรู้ความสามารถในการควบคุมตนเองในการป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) เป็นการรับรู้ของบุคคลว่าเป็นการยากหรือง่ายที่จะกระทำพฤติกรรมการป้องกันโรคนี้ รวมทั้งเป็นความเชื่อของบุคคลว่าสามารถควบคุมตนเองในการทำพฤติกรรมการป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) ได้มากน้อยเพียงใด เป็นการสะท้อนจากประสบการณ์ในอดีตและการคาดคะเนปัจจัยเอื้ออำนวยและอุปสรรค ทั้งที่เป็นปัจจัยภายใน เช่น ข้อมูล ทักษะ และความสามารถ เป็นต้น และปัจจัยภายนอก เช่น ทรัพยากร โอกาส เงิน การขึ้นกับผู้อื่น เป็นต้น เมื่อเปรียบเทียบกับผลการวิจัยที่ผ่านมา นอกจากการวิจัยนี้เป็นการยืนยันความสามารถของตัวแปรการรับรู้ความสามารถในการควบคุมตนเองในการทำพฤติกรรมการป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) แล้ว ยังแสดงให้เห็นถึงองค์ความรู้ที่เพิ่มขึ้นเกี่ยวกับความสามารถของตัวแปรค่ากับการรับรู้ความสามารถในการควบคุมตนเอง มีปฏิสัมพันธ์กับตัวแปรความตั้งใจในการทำพฤติกรรม ที่สามารถทำนายพฤติกรรมการป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) ได้สูงสุด ในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ซึ่งอาจเนื่องมาจากการที่กลุ่มตัวอย่างเป็นวัยรุ่นที่อยู่ในยุคของการเข้าถึงข้อมูลด้วยอุปกรณ์และเทคโนโลยีที่ทันสมัย เช่น การแสวงหาความรู้เกี่ยวกับโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) จากอินเทอร์เน็ตได้ง่าย และการล้างมือด้วยเจลฆ่าเชื้อที่สะดวก

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

การวิจัยนี้พบว่า ตัวแปรที่มีอิทธิพลทางตรงต่อพฤติกรรมการป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) สูงที่สุดคือปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรความตั้งใจในการทำพฤติกรรมกับตัวแปรการรับรู้ความสามารถในการควบคุมตนเอง รองลงมา คือตัวแปรความตั้งใจในการทำพฤติกรรม และตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการทำพฤติกรรมการป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) คือ เจตคติต่อพฤติกรรมการป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) และการรับรู้ความสามารถในการควบคุมตนเองในการป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) ซึ่งแสดงว่า เมื่อนักเรียนมีความรู้สึกเชิงประเมินค่าทางบวกต่อพฤติกรรมการป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) และรับรู้ว่าคุณค่าที่มีความสำคัญต่อนักเรียนส่วนมากได้กระทำพฤติกรรมการป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) และต้องการให้นักเรียนกระทำพฤติกรรมนั้น ประกอบกับรับรู้ว่าการป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1)

เป็นสิ่งที่ทำได้ง่ายและเชื่อว่าตนเองสามารถควบคุมการกระทำพฤติกรรมได้มาก นักเรียนก็จะมีความตั้งใจ มีความพยายาม และมีการวางแผนสูงที่จะกระทำพฤติกรรมป้องกันการโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) ผู้วิจัยจึงขอเสนอแนะการนำผลการวิจัยไปใช้ ดังต่อไปนี้

ครอบครัว/ ผู้ปกครอง/ หน่วยงานสาธารณสุข/ โรงเรียน

1. ส่งเสริมให้เด็กมีความรู้สึกเชิงประเมินค่าทางบวกต่อพฤติกรรมป้องกันการโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) โดยการสื่อสารให้ข้อมูลเกี่ยวกับประโยชน์ในการดูแลสุขภาพ เช่น ทำให้เด็กรู้สึกว่าการล้างมือเป็นสิ่งที่ดีและทำได้ง่าย ทำให้ลดเชื้อโรคเข้าสู่ร่างกาย ร่างกายแข็งแรง และไม่เจ็บป่วยง่าย ช่วยลดภาระค่าใช้จ่าย และโรงเรียนสามารถจัดให้ความรู้เกี่ยวกับการป้องกันการโรคในชั่วโมงสุขศึกษา เพื่อสร้างความตระหนักให้นักเรียนมีพฤติกรรมป้องกันการโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1)

2. ส่งเสริมให้เด็กรับรู้ว่าคุณคนในครอบครัวได้กระทำพฤติกรรมป้องกันการโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) และต้องการให้เขากระทำพฤติกรรมนั้นด้วย โดยการเป็นแบบอย่างที่ดีในการล้างมือก่อนและหลังรับประทานอาหาร หลังจากใช้ห้องน้ำ การใช้ช้อนกลางในการรับประทานอาหาร การใส่หน้ากากอนามัยเมื่อเป็นหวัด และการหลีกเลี่ยงการอยู่ในที่ชุมชนแออัดขณะมีการระบาดของโรค

3. ส่งเสริมให้เด็กมีการรับรู้ว่าการป้องกันการโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) เป็นสิ่งที่ทำได้ง่ายและทำให้เขาเชื่อว่าเขาสามารถควบคุมการกระทำพฤติกรรมได้เอง ซึ่งมีความคล้ายคลึงกับแนวคิดเรื่องการรับรู้ความสามารถของตนเอง (Self-efficacy) ของแบนดูรา ดังนั้นจึงใช้แนวคิดการรับรู้ความสามารถของตนเองเพื่อเป็นแนวทางในการส่งเสริมให้เด็กมีความเชื่อว่าเขาสามารถกระทำพฤติกรรมป้องกันการโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) ได้ โดยใช้แนวทาง 4 อย่าง ได้แก่ การใช้คำพูดชักจูง (Persuasive Techniques) ประสบการณ์ที่ประสบความสำเร็จ (Mastery Experiences) การใช้ตัวแบบ (Modeling) และการกระตุ้นทางอารมณ์ (Emotional Arousal) ตัวอย่างเช่น กระตุ้นให้เด็กมีกิจกรรมรณรงค์เกี่ยวกับการป้องกันการโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) โดยแสดงการเดินล้างมือ ในการจัดกิจกรรมโรงเรียนส่งเสริมสุขภาพ ให้เด็กได้เห็นตัวอย่างกิจกรรมที่ผู้อื่นกระทำ รวมทั้งการให้กำลังใจ หรือคำชมเชยเมื่อเด็กทำพฤติกรรมป้องกันการโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1)

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. การวิจัยโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรกำกับการรับรู้ความสามารถในการควบคุมตนเองต่อพฤติกรรมป้องกันการโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) ผู้วิจัยศึกษาข้อมูลกลุ่มตัวอย่างเฉพาะนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตจังหวัดนครพนม ซึ่งเป็นเพียงตัวแทนของประชากรเพียงกลุ่มเดียวเท่านั้น ควรมีการนำโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรกำกับการรับรู้ความสามารถในการควบคุมตนเองต่อพฤติกรรมป้องกันการโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) ไปศึกษากับกลุ่มตัวอย่างอื่น เพื่อเป็นการยืนยันความถูกต้องของโมเดลที่พัฒนาขึ้น

2. ควรทำการวิจัย โดยใช้โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรกำกับการรับรู้ความสามารถในการควบคุมตนเองต่อพฤติกรรมป้องกันการโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด

A (H1N1) ด้วยวิธีการวิเคราะห์กลุ่มพหุ เช่น ระหว่างเพศหญิงกับเพศชาย ระหว่างโรงเรียนในเขตเมืองกับโรงเรียนในเขตชนบท

3. ผลการวิจัยครั้งนี้ พบว่า ตัวแปรกำกับการรับรู้ความสามารถในการควบคุมตนเอง ร่วมกับตัวแปรความตั้งใจในการทำพฤติกรรมป้องกันโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ชนิด A (H1N1) เป็นตัวแปรที่สามารถทำนายพฤติกรรมได้สูงที่สุด ดังนั้นงานวิจัยครั้งต่อไปอาจจะทำการศึกษาเชิงทดลองเพื่อตรวจสอบว่าตัวแปรกำกับการรับรู้ความสามารถในการควบคุมตนเองร่วมกับตัวแปรความตั้งใจในการทำพฤติกรรมจะสามารถเปลี่ยนพฤติกรรมได้จริงหรือไม่ และที่สำคัญทำให้พฤติกรรมที่เปลี่ยนนั้นคงอยู่ได้นานเท่าใด

มหาวิทยาลัยบูรพา
Burapha University